

Alf Adelen.

Kriminalfortælling

af
Friederich Friederich.

(Overført fra Tyll.)

(Fortsat.)

Hans Hjerte bankede heftigt og lydeligt, og han vilde gerne blive rolig og ikke hengive sig til Forhaabninger, for han havde Udflugt til, at disse vilde blive opfyldte; men hans Hjerte betyngede sig ikke derom, hans Fantasi udmalede for ham gyldne Billeder af Fremtiden og kun altfor gjerne hengav han sig til denne Drøm.

Først efter flere Timers Forløb gik han til No.

Den følgende Morgen lod Elsa Verten bede Platen komme til sig.

"Hun synes at være meget uheldig; thi hun har i Morgens igjen grædt meget," sagde Verten til. "Min Kone har fortalt mig, at hun i Gaar slet ikke har nydt noget, og da er det virkelig ikke underligt, om hun føler sig meget soag."

"Gjør alt hvad De kan, for at pleje hende og skaffe hende de kræfter," sagde Platen.

Verten lovede at gjøre dette.

"Sint i Aftes var Theaterdirektøren her endnu," fortalte han videre. "Han var rasende opbragt paa den uheldige Stuepillerinde og havde allerede søgt hende i hendes Vlog."

"De har dog ikke sagt ham, at hun er her?" spurgte Platen.

"Nej, Gud bevare mig," forstrebte Verten, hvem dette Spørgsmaal næsten frænkede. "Jeg har forlangt siden gennemskuet Direktøren og vilde ikke laane ham en Taler. Han udtalte den Formodning, at den uheldige havde berøvet sig Livet, og var forbitret derover, fordi de uforstandige Mennesker vilde give ham Skylden derfor, og dog havde hun gjort alt, hvad der var muligt, for at udbyde hende til en dygtig Stuepillerinde. Hun var kommen til ham, fuldstændig blottet for Midler, og han havde straks givet hende en anseelig Sum, for at hun kunde leve anstændig; thi det forlangte han af sine Folk. Han vilde for lide Hunger selv end tillade, at nogen af hans Folk led No."

Platen afbrød Samtalen, efter at han endnu en Gang havde indskærpet Verten at holde hendes Opholdssted hemmeligt. Hans Hjerte bankede stærkt ved den Tanke, at han nu skulde træde frem for hende, som han elskede saa inderlig. Den heftige Sindsbevægelse han havde været i Aftens i Forvejen, havde næsten berøvet ham Sans og Samling — nu var de begge roligere — kunde han skule for hende, hvad der sigtede hele hans Hjerte? Maatte hun ikke lase det i hans Dine?

Og dog kunde han ikke tænke paa at vise og tilstaa hendes sin Kjærlighed. Det vilde være en daarlig valgt Tid at gjøre dette paa nu, da saa tunge Sorger trykkede hende, og hun syntes at være saael aandelig som legemlig. Med den faste Beslutning at forblive ganske rolig og skjule det, som foregik inde i hans Hjerte, begav han sig til hende.

Da han traadte ind i Værelset, sad Elsa inderlig bedrøvet ved Vinduet; hun vilde rejse sig og gaa hjem imøde men hendes Knæ vaklede og hun maatte støtte sig paa en Stol for ikke at falde om.

Platen sprang til og forte hende til Sofaen — hendes Haand skjælede; hun bad ham tage Plads lige over for sig, derpaa tung hun. Hun syntes først at maatte samle sine kræfter og stirrede nu hen for sig.

"Hvor De Dem bedre i Dag?" spurgte Platen kun for at bryde den pinlige Tausch og føre hende ind i en mere utvungen Samtale.

Elsa syntes næppe at høre dette Spørgsmaal — hun var altfor meget beskæftiget med sine egne Tanker. Da hun sidste Gang havde set ham, var han kommen til hendes Dnskel — hvor rolig og stolt var hun ikke den Gang traadt ham i Møde, hvor omhyggelig havde hun ikke vogtet sig for at vise ham endog den mindste Svagbed, og nu havde han set hende i hele hendes Glendighed! Hun sad endnu for ham elendig, forladt, ydmyget, og uenig med hele sit Liv.

"Hr. v. Platen," begyndte hun endelig med bærende Stemme og uden at slaa Dine op, "en Gang har De traadt op for min Vre — i Gaar reddede De mit Liv — jeg takker Dem, omendstjont De maasse havde bevist mig en større Tjeneste, hvis De havde tilladt mig at udføre min Beslutning. Jeg lever nu; men jeg ved endnu ikke, hvorledes jeg skal udholde dette Liv."

"Tal ikke saaledes," afbrød Platen hende rolig. "Den Bevægelse, hvori De befinder Dem, ryster Dem endnu; men De vil blive roligere og tænke anderledes. Og saa jeg ved, at der ofte falder saa mørke Skygger paa vort Liv, at vi taar det Gaad, intet ventligt Blik syntes at vise sig for os, og dog trækker de Skyer, som kastede Skyggen, hyppig langt hurtigere bort, end vi tror."

Elsa rystede langsomt, tvivlende paa Hovedet.

"Venst mig endnu en Tjeneste," sagde hun saa. "Striv til min Moder, at jeg er her; jeg kan det ikke. Jeg er gaaet fra hende med den Beslutning, at tilkjempe mig en Livsfilistning — jeg kjendte endnu ikke Livet, nu er jeg saa usigelig dybt ydmyget, at jeg ikke kan skrive. Men jeg længes efter hende, jeg længes efter at kaste mig til hendes Hjerte, jeg føler, at jeg staar hjælpeløs som et Barn, der har mistet sine Forældre, der er stød ud i Livet og ikke ved, hvorhen det skal vende sig."

"Allerede i Gaar underrettede jeg Deres Moder om, at jeg endelig har fundet Dem," svarede Platen.

Et flygtigt Sekund rettede Elsa sit Blik paa ham.

Var det hende paafaldende, at han havde søgt hende?

"Har De sagt, at hun skal komme hertil?" spurgte hun derpaa.

"Ja, og jeg ved, at hun vil komme; thi jeg kender den Angst, hun har lidt for Deres Skyld."

Elsa sad ubevægelig og aandede dybt; saa streg hun Haanden langsom hen over Paauden.

"De forstaa mig ikke; jeg vil derfor forsøge at give Dem en Forklaring om min Handmaade," sagde hun endelig. "Jeg forstaaer mig virkelig ikke mere selv; det er, ligesom om jeg har tabt al indre Styrke, som om jeg ikke mere har noget, som jeg kan støtte mig paa. De ved, hvilket skændigt Spil, der blev drevet med mig. Han, som bragte at denne Ulykke over mig, havde sneget sig ind i mit Hjerte; det var første Gang, jeg elskede, og De kender ikke den Lykke, en ung Pige føler, som elsker. En ny Verden syntes at være opgaaet for mig, den skændige udmalede for mig Billeder af Fremtiden, som jeg aldrig havde dovet at drømme om. Ja, jeg følte mig lykkelig! Da brast alt med en Gang; hvad der for mig var helligt og uantasteligt, havde for ham kun været et Spil, Gjenstanden for et Væddemaal! Jeg mangler Ord for at skildre den Smerte, mit Hjerte den Gang følte. Maasse jeg snart vilde have oversvundet den; thi min Kjærlighed var med det ene Slag forvandlet til Had. Jeg havde og foragtede den skændige, men jeg kunde ikke glemme, at min Stoltthed var frænklet saa dybt. Hvad havde jeg gjort for at fremtalde dette! Jeg havde været tilbageholdende, man kaldte mig stolt; i mit taabelige Pigeind havde jeg besluttet kun at borggive mit Hjerte, naar der blev stridt og kæmpet for at vinde det; jeg vilde maale Kjærlighedens Indberlighed efter de Vansteligheder, som blev overvundne — og nu var der kun drevet Spil med mig!"

"De ved, at jeg blev syg; min oprørte Aand tænkte fremdeles kun paa den Krænkelse, min Stoltthed havde lidt — jeg kjendte mig ikke mere og forstod mig ikke mere. Jeg sagde til mig selv: Hvis du havde været en Mand, saa vilde han ikke have dovet at lege med din Vre! Han har dovet det, fordi du er en Kvinde og er ude af Stand til at hevne det, som er tilføjet dig. Min sygelige ophidsede Aand forfulgte altid kun den ene Tanke — jeg havde alle Mænd og var bestemt paa at opbyde alt for at overvinde den Stranke, som er sat for os kvinder; jeg vilde erbyrde mig en selvstændig Stilling og vinde Vre og Berømmelse for der paa stolt og koldt at tilbagegive alle, som nærmede sig til mig. Jeg kjendte ikke Livet; men med den Længsel, jeg solte efter dette, haabede jeg at skulle overvinde alle Vansteligheder uden Besvær. Der var en Skolekammerat af mig, som var gaaet til Scenen, og som nu havde en god Stilling, og til hende vendte jeg mig, da jeg flygtede. Jeg havde forandret mit Navn for ikke at blive opdaget; først naar jeg havde præsteret noget virkelig dygtigt, vilde jeg igjen antage mit eget. Min Veninde modtog mig venlig og gav mig den første Undervisning. Hun sagde mig ikke ligefrem, at jeg var uden Talent, jeg gjættede kun dette af hendes Mimer; men alligevel opgav jeg ikke mit Forhavende. Ved hendes Bestræbelser lykkedes det mig at optræde i en lille Rolle paa den Scene, hvor hun var engageret — jeg kaldt igjennem. Direktøren raadede mig til at opgive min Plan; skulde jeg invidterlig allerede saa snart vende tilbage til min Moder, skulde jeg tilstaa, at jeg var ude af Stand til at skaffe mig en Stilling? Jeg forlod min Veninde og vendte mig til en anden lille Scene; men det gik mig ikke bedre der. Saa kom jeg hertil — det var mit sidste Haab. Hidtil havde jeg levet kummerligt af mine Smykker, som jeg solgte — jeg havde intet mere! Jeg kan ikke sige, hvad jeg har udholdt i disse Uger. Det bedrøvede mig ikke saa meget, at jeg manglen Dog næsten var uden Mad; hundrede Gange mere smertede det mig, at mit Haab var tilintetgjort. Hvilke Ydmygselsger har jeg ikke maattet føle i disse Uger! Hverken Dag eller Nat fandt jeg No, og jeg stod der ganske hjælpeløs og forladt, og jeg havde ikke længere Mod til at tilstaa dette; i denne Stemning vilde jeg i Gaar berøve mig Livet — og saa det blev mig nægtet, og dog vilde Døden hurtigt have bragt mig No."

Hun taug og sank udmattet tilbage.

Platen var dybt rørt ved denne aabne Tilfælelse.

"Gjør Dem ikke selv Uret," sagde han. "De er sygelig oprørt og trænger til Hvile; denne vil gjengive Dem alt, hvad De tror at have tabt."

"Ja, jeg føler, at jeg er syg," sagde Elsa langsomt og saa hen for sig ligesom i Drømme. "Det forekommer mig ofte, som om jeg ikke mere kunde fatte nogen Tanke, jeg søger og søger efter den og bliver ophidsket, fordi jeg ikke finder den; desuden føler jeg Smerte i Hovedet og Hjertet. Den Tanke forfølger mig, at man overalt ved, hvorledes jeg kun har tjent til Spillebold i et Væddemaal. Vilde man i Gaar have hysset, da jeg traadte frem paa Scenen, hvis det ikke ogsaa var bekendt her? Jeg haade jo endnu ikke spillet — ikke sagt et Ord — jeg har ikke gjort nogen, ikke en eneste — Fortrød!"

Det kostede Platen stor Møje at berolige hende; hun var virkelig syg. Respen uden at høre paa hans Ord forsøgte hun atter og atter igjen de Tanker, der pinte hende.

"Jeg frygter for at træde frem for min Moder," afbrød hun ham pludselig, "jeg ved, hvilken Sorg jeg har voldt hende, og hvad skal jeg sige til hende — jeg har jo intet opnaaet!"

"Deres Moder vil ikke spørge Dem derom; hun er lykkelig, naar De igjen er hos hende," sagde Platen. Og saa maade De aabent betro hende, hvad der pincer Dem; Moderhertet vil forstaa Dem bedst."

"Min Fader har opdraget mig strengt," vedblev Elsa. "Han var stolt af at have et uantastet Navn, om dette end er borgenligt — han vilde ikke have udholdt at se, hvad der er bleven af mig!"

Platen bad hende endnu en Gang at slaa sig til No og fordrive alle pinlige Tanker.

"De skal vende tilbage med Deres Moder," sagde han til. "I det stille Liv vil ogsaa Freden, som De nu har tabt, vende tilbage til Dem."

"Jeg kan ikke vende tilbage med min Moder," udbrød Elsa bevæget.

"Hvorfor ikke?"

"Fordi jeg ikke kan udholde, at alle mine Bekjendtes Blikke rettes sporgende paa mig! Skal jeg fortælle dem, at Baronen har drevet Spil med mig, at han hellere lod sig gjøre arveløs end bestemt sig til at træffe sin Haand til en borgertlig Pige? Skal jeg sige dem, hvorledes jeg gjorde det let for ham at vinde sit Væddemaal, hvorledes jeg var taabelig nok til at tro, at han elskede mig, fordi han tilfod mig det med de helligste Ode? Jeg skulde jo have vidst, at han som Baron ikke turde fornædre sig saa dybt, at han ægtede en borgertlig Pige!"

"Kvælen!" indvandt Platen bebrejvende.

"Mine Bekjendte ved, at jeg er syg; skal jeg nu stille dem min Glendighed og fortælle dem, at jeg ikke har haft det ringeste Held, at jeg blev modtaget med Hysen, at jeg var bestemt paa at berøve mig Livet og kun blev hindret deri af Dem? Og selv om jeg ikke fortæller dem det, vil de dog ikke snart saa det at vide og haanende pege fingre ad mig, naar jeg gaar paa Gaden?"

"Kvælen, hvad der stede i Aftes, ved ingen foruden mig og Dem," bemærkede Platen, "og jeg skal aldrig tale et Ord derom."

Elsa saa op til ham og lod Dine hvile paa ham nogle Sekunder.

"Jeg ved, at De er edel," sagde hun. "De aner ikke, hvor meget jeg frygter for at træffe sammen med Mennesker; at min Længsel gaar ud paa at leve ganske ensomt og afsondret paa et Sted, hvor intet Menneske ser mig, hvor jeg kan spadere uden at møde nogen, og hvor intet nysgjerrigt Øje forfølger mig."

"Et saadant Sted vil findes for Dem," sagde Platen og afbrød Samtalen for at unde hende No. Endnu en Gang bad han hende om at fordrive de sørgelige Tanker og forlod hende saa.

Han glædede sig inderlig over, at han havde skænket ham sin sunde Tillid, men solte saa igjen dyb Smerte over hendes sørgelige Skæbne. Maatte man ikke frygte for, at der for bestandig vilde blive en mørk Skygge i hendes Aand? Dette Spørgsmaal rettede han sig selv, medens han langsomt gik frem og tilbage i sit Værelse.

Det bankede paa Døren, og Theaterdirektør Bullen traadte ind. Han lod sine likige Dine glide prøvende og søgende gennem Værelset.

"Hvad ønsker De?" spurgte Platen temmelig kort, da dette Besøg overraskede ham glædelig.

"De var i Gaar Aftes i Theatret, hvor den unge Dame, Gabriele Wollmann gjorde fuldstændig Ginsto, og De fulgte efter hende, da hun forlod Huset; nu vilde jeg tillade mig at spørge Dem, om De ved, hvor hun er, da hun ikke er vendt tilbage til sin Vlog."

"Og hvorfor ønsker De mit Svar paa dette Spørgsmaal?"

"Hvorfor?" gjentog Bullen frakt. "Jeg ønsker at vide det, men behøver vel ikke at angive Dem Grunden til mit Dnske."

"Nu, saa vil jeg sige Dem ligesaa kort, at jeg aldeles ikke vil besvare Deres Spørgsmaal," sagde Platen rolig og bestemt.

Direktørens Dine lukkede sig halvt i, og Aarerne paa hans Pande svulmede op.

"Kjender De Damen?" spurgte han.

Platen nodede et Øjeblik med Svaret.

"Ja," svarede han derpaa.

"Hvorfra er hun? Hvad er hendes Fader?"

"Var saa god at spare Dem for disse Spørgsmaal; jeg er ikke vant til at lade mig udfrutte og allerminst af en, hvis Berettigelse dertil er mig ganske ubekjendt."

"De vil altjaa ikke give mig nogen Oplysning?"

"Jeg tror, at mine Ord allerede har udtrykt dette tydeligt nok."

"Gødt, saa vil jeg gjøre Anmeldelse til Politiet; maasse vil De saa erkende Politiets Berettigelse, naar det retter de samme Spørgsmaal til Dem!"

Disse Ord forbitrede Platen, og dog turde han ikke lade det komme dertil, at Theaterdirektøren henvendte sig til Politiet, fordi der da maasse kunde komme nye Ubehageligheder for Elsa.

"De tager fejl," svarede han, idet han betvang sin Brede, "maasse jeg heller ikke vilde erkende Politiets Berettigelse. Har De endnu Forbringere paa Damen?"

"Ja," sagde Direktøren, "hun forlod i Aftes uden Berettigelse Scenen og Theatret under Forestillingen og forstyrrede hele Forestillingen."

"Jeg var tilfældigvis Vidne dertil og hørte, at hun blev modtaget med Hysen, saasnart hun traadte frem," indvandt Platen.

"Det er ikke min Skyld, at hun ikke er endet," svarede Direktøren.

"Det gjaldt ikke, om hun havde Publikums Indest eller ikke; men det var en Intrige, der var rettet mod hende. De der hysede, var lejede dertil forud."

"Det turde blive vanskeligt for Dem at bevise dette," svarede Direktøren.

"Jeg skal bevise, hvis det kommer an derpaa," sagde Platen med Bestemtighed. "Jeg har tilfældigvis selv hørt, hvorledes de, der hysede, i Forvejen raadslog med hinanden derom. Har De lidt noget Tab ved den indtrædte Forstyrrelse?"

"Ja. Min Scenes Omdømme har lidt derved; man vil ikke kunne begribe hvorledes saadant har kunnet ske under en saa dygtig Ledelse, som man er vant til hos mig. Den unge Dame har frembragt overtraadt de hos mig gjældende Theaterlove; denne Overtrædelse er strafbar!"

"Kjendte hun disse Love?"

"Det ved jeg ikke, og det er mig ogsaa ligegyldigt. Den, der overtræder paa min Scene, underkaster sig dermed fittende de ved den herskende Love. Dette staar endog i mine Kontrakter, som straks bliver forelagte for ethvert Medlem og enhver Gæst."

Platen indsaa, at Direktøren kun havde til Hensigt at adpressje Penge. Det forbitrede ham, at denne endnu vovede at stille saadanne Forbringere til den uheldige Pige; han

var tilbøjelig til at vise Manden Døren, og dog maatte tage Hensyn for Elsas Skyld.

"Hvor højt sætter Deres Tab?" spurgte han.

"Mit Tab er betydeligt, da min Scenes gode Dine og mit Navn som Direktør har lidt Støde," Bullen; "dog vil jeg ikke føre dette i Regning, da er den Mand, der, for Penges Skyld, drager Forbødne danne Foranledninger. Andre Direktører vilde gjødet ved jeg nok; men jeg er for stolt dertil. Men jeg lade en Overtrædelse af mine Theaterlove gaa ultraf dette Tilfælde vilde nemlig blive fulgt af lignende; er kun i Stand til at opretholde Ordene ved Den Straf, der er bestemt for denne Overtrædelse, i Thaler."

"Gødt, jeg vil betale Dem denne Sum for," sagde Platen. "Vil De give mig en Kvittering derfor?"

"Meget gjerne," svarede Bullen, der vel neppe ventet at saa Pengene saa hurtig og let.

"Har De endnu andre Forbringere paa Damen? Direktøren tænkte efter; han syntes at angre, at han ikke havde forlangt en højere Sum.

"Nej," sagde han.

"Var saa god at bemærke dette paa Kvitteringen."

"Hvorfor?"

"Jeg ønsker det og gjør Betalingen af de ti Dine hængig deraf."

Bullen trak halvt foragtellig paa Skuldrene, men kom dog Platen's forlangende og fik derefter sig sig med glædestraalende Dine.

"De synes at elske Damen," sagde han derpaa, "jeg kan forstyre Dem om, at hun, saalange hun er mig, ikke har gjort sig Skyld i noget, omendstjont smukt."

Platen's Taalmodighed var udtømt.

"Det vilde jeg uden Deres Bekræftelse" udbrød "Jeg vil ikke spørge, om ikke ogsaa Damen har været paa Dem — De kan anse disse som udsatte, og de vel alt mellem os afgjort!"

Han vendte sig bort og gik hen til Vinduet.

fjernde sig; thi han havde opnaaet sin Hensigt. Han selv havde truffet Elsa, saa vilde han med rolig Stoungent hende til at sælge det sidste, hun ejede, for ham; thi han havde aldrig kjendt Medlidenshed, han ikke Staaen af Prinsip, og hans Vreesfølelse ham ikke mere, da han for længe siden havde tabt de horte til de Personer, der bestandig befinder sig i en ugunstig Skæbne, men efter ethvert Hald rejser forbi de ikke er vante til at tage Hensyn til andre, ethvert Middel er dem lige godt.

Platen erfarede gjennem Vertinden, at Elsa var sørgmodig og uden Interesse for alt, hvad der omkring hende; hun havde taget sig meget nær af sine Dine, og han frygtede ikke uden Grund for, at hun skulde tungsinde, hvis hun ikke snart fandt Udvej. Modigheden ventede han derfor paa hendes Moder; maade det lykkes hende at berolige sin uheldige Datter hende for de Tanker, som stadig plagede hende.

Om Platen's ankom Gehejmeraadinden tilligemed Herren. Den lille Herre havde ikke ladet sig afskille ledfage, og der gaves ingen bedre Ledfager. Saa var kommen til Hotellet, lod han Platen voffe; utaalmodige Sind kunde næppe oppebie Tiden til at noget nærmere om Elsa.

"Se, jeg vidste, at De vilde finde hende!" udbrød da Platen traadte ind i hans Værelse. "Nu kan jeg for Dem, at jeg med stor Jøer har ladet en Politimand anstille Undersøgelser; men det lykkedes ham opdage endog det mindste Spor af hende. Jeg haaber mit Haab til Dem; thi jeg vidste, at De ikke vilde træt. Den, som virkelig elsker, taber ikke Mod."

"Og dog har jeg tabt det mere end en Gang," Platen. "At jeg endelig har fundet hende, er det Fortjeneste, jeg har alene Lykken eller Tilfældet at for."

"Hvor er Elsa?"

"Her i Huset."

"Her — her!" gjentog Friherren raskt.

Jeg straks se hende — hendes Moder maa vide dette kan ikke tro, hvor meget hun har græmmet sig, og hvor meget hun var, da Efterretningen fra Dem kom. Vil skynde os til hendes Moder!"

Han vilde allerede forlade Værelset, men Platen ham tilbage.

"Vi tør ikke nu forstyrre den uheldige Pige," han. "Hun trænger til No mere, end De aner; thi taget sig meget nær af sin Skæbne, og jeg frygter hun bliver tungsinde."

Denne Efterretning dæmpede virkelig Friherrens Dine; han havde udmalede sig Gjenhuet saa stant, og det formørket.

"Hendes Moder maa idetmindste saa vide, at holder sig her i Huset," svarede han. "De vil se, hun er ligesaa utaalmodig, som jeg var det. Hun har intet sig saa meget over sin Datter, at De næppe vil hende igjen. Først paa Næjten hertil har hun tilladt mig, at hun allerede har begravet Elsa som død."

"Und ogsaa hende No til i Morgen tidlig," Platen. Tiden til i Morgen vil blive hende død lang, naar hun ved, at hun befinder sig under det samme som hendes Datter."

Friherren rettede sig endelig efter ham. Han ogsaa ham om at begive sig til No, men den gang afflog dette.

"Jeg kender ingen Træthed," svarede han. "Alder bliver man dobbelt sparommelig med Svømme, hvor bortsovet Time forekommer mig nu ofte som Time."

Platen maatte fortælle, hvorledes han havde set Elsa, og hvor mange og forgyveres Antrængelser han gjort sig, for han naaede saa vidt.

(Fortsattes.)